

[Glistrup]

ministerens forslag, men vi kommer dog trods alt et skridt i retning af den paradisiske, socialt velfunderede, socialstatsskabende privatisering. Det, der gør folk rige og tilfredse og glade og skaber velfærd her i landet, er, at man privatiserer en bunke ting, f.eks. dem, fru Lilli Gyldenkilde talte om, nemlig arbejdsformidlingen og a-kasserne. Der er ikke nogen som helst grund til, at forsikringsvirksomhed vedrørende risikoen for arbejdsløshed skal have noget som helst med staten at gøre. Lad hvem som helst, om de hedder Baltica, Bonde Nielsen, Georg Poulsen, eller hvad de hedder, drive a-kassevirksomhed og konkurrere på livet løs om at udbyde de smidigste og bedste arbejdsløshedsforsikringer på de bedste vilkår til de billigste penge, og lad så finansministeren spare de 24 mia. kr., som han putter i det store sorte hul, der hedder arbejdsløshedsforsikring, som staten overhovedet ikke skulle have rodet sig ind i, dengang man tog det triste spring i 1908. Men jeg vil vove at påstå, at folk i 1908, når vi endelig skal tale historie, ikke var opmærksom på, at det kom til at koste staten 24 mia. kr., sådan som situationen er blevet på det område.

Hvad angår privatisering af arbejdsformidlingen, har fru Lilli Gyldenkilde og i endnu højere grad den socialdemokratiske ordfører jo været inde på, at det var noget, man skal have, fordi vi ellers bliver ugleset i ILO; så kan man ikke rigtig lide os, og vi skal begynde at skamme os, for vi har allerede fået to reprimander fra ILO. Jamen der ville da ikke være noget mere vidunderligt, end hvis vi blev smidt ud af ILO – smidt ned ad trapperne med piber og trommer. Vi har foreslået igennem 1970'erne 7 eller 11 gange, at vi meldte os ud af ILO. Det har vi ikke kunnet få flertal for. Men hvis vi nu kan gøre det på den måde, at vi bryder ILO's regler hele vejen igennem, sådan at de til sidst bliver så dødkede af det, tager jeg gerne nogle blå mærker og sæbeøjne osv. ved at blive sparket ud af den organisation, for det er en pamperorganisation, der er socialistisk og dermed landsskadelig. Derfor, lad os endelig komme ud af ILO.

Dernæst gik fru Lilli Gyldenkilde med nænsom hånd ind på den historiske baggrund for VKR-regering nr. 1. Der er absolut ingen grund til at være så blid og blød og nænsom over for VKR-regering nr. 1, som fru Lilli Gyldenkilde i virkeligheden var. VKR-regering nr. 1 var næsten lige så slem som VKR-regering nr. 2.

Hvad angår det, VKR-regering nr. 1 gjorde, er min kilde en kontorchef, tror jeg han blev til, der fratrådte i Arbejdsministeriet og gav et glimrende afskedsinterview. Jeg tror, han hed Per Kirstein. Han skildrede, hvad det var, der skete dengang for 20 år siden godt og vel, hvor SF ikke stemte for den nye ordning, og det gjorde Fremskridtspartiet heller ikke i 1969, kan jeg forsikre fru Lilli Gyldenkilde om. Vi havde stemt nej sammen med SF, hvis vi havde været her.

Det, der skete, var, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening lavede et gevaldigt barn på politikerne, idet man sagde: Nu skal staten til at betale disse enormt høje arbejdsløshedsbeløb, for man troede jo, at vi skulle få fuld beskæftigelse osv., som nu altså har kostet et trecifret milliardbeløb for statskassen igennem årene, der er gået, siden Hartlingregeringen skabte arbejdsløsheden i Danmark. Det var simpelt hen noget, som LO skulle have, og så skulle Dansk Arbejdsgiverforening til gengæld have en offentlig arbejdsformidling, for man troede, at arbejdsformidlingen, da den lå hos fagforeningerne, var noget, som Dansk Arbejdsgiverforening var interesseret i at stække, og så skulle staten altså betale gildet, for at de begge to kunne få indrømmelser.

Alt, hvad jeg har kunnet finde af historisk materiale fra dengang, 1968-70, viser og bekræfter det, som kontorchef Kirstein, eller hvad han nu hed, der gav dette afgangssinterview, siger, nemlig at det simpelt hen var den pris, som De Konservative betalte til Dansk Arbejdsgiverforening og Socialdemokraterne betalte til LO. De var bare marionetter på dukketeatret her i dette lokale til at stemme for det, der nu har ført til disse enorme statsudgifter i hundredemilliardersklassen igennem de år, der er gået siden.

Fru Lilli Gyldenkilde må være klar over, at det er den historiske baggrund for det råddenskabssystem, som L 48 er et af de første forsøg på at bryde ned.

Arbejdsministeren kommer ikke langt, men hvis man vil sammen med arbejdsministeren til Ringkøbing, så er det da i hvert fald rart at kunne følges ad til Tåstrup. Så langt kommer vi i denne omgang, og så kan vi vel også komme fra Tåstrup til Ringkøbing. Lykke på rejsen! Jeg vil meget gerne være rejsefælle med arbejdsministeren til det fornuftige Ringkøbing og simpelt